

INFORME A LA MAJORIA

**L'ESGLÉSIA COM A BOC EXPIATORI I
L'OCULTACIÓ DE LA PEDERÀSTIA**

MARÇ 2022

Una estranya persistència

És molt estranya, per poc que es pensi, la persistència a situar el focus de la pederàstia només a l'Església catòlica, com si fos només en ella on es concentrés aquesta perversió, o alguns dels seus membres aportessin un gran nombre de casos en relació amb aquest mal.

Hi ha un segon motiu d'estranyesa: la permanència i la reiteració en el temps, ja que les primeres accions contra l'organització catòlica s'inicien l'any 1992 a l'àrea anglosaxona. És a dir, fa tres dècades. Des de llavors han prosseguit, malgrat l'evidència que la majoria d'aquests casos estaven prescrits, i a més corresponien als anys anteriors als vuitanta.

Ahora, aquesta insistent mirada enrere és estràbica, perquè la cultura moral que eclosiona al "Maig 68" proclama la necessitat de legitimar la pedofília, però aquesta dimensió social i cultural, i les persones que la van liderar, sempre han quedat fora de focus. Però, ni els mitjans de comunicació ni les institucions polítiques i de govern semblen interessats a recordar el context cultural, la llavor del qual ha determinat un creixement exponencial de la pederàstia oculta.

El papa emèrit Benet XVI reflexionava el 2019 en aquests termes:

"Podria dir-se que en els 20 anys del 1960 al 1980, les normes fins aleshores vinculants respecte a la sexualitat van col·lapsar per complet, i va sorgir una falta de norma que fins ara ha estat objecte de laboriosos intents d'intercepció (...). Part de la fesomia de la Revolució del 68 va ser que la pedofília es va diagnosticar com a permesa i apropiada".

Una inexplicable ignorància de les institucions polítiques

Hi ha una notable bibliografia científica sobre aquesta qüestió. Assenyalem només alguns dels autors rellevants, a títol d'exemple. Es tracta de les obres de Pierre Verdrager, *L'enfant interdit: Comment la pédophilie est devenue scandaleuse* (2013), i d'Anne-Claude Ambroise-Rendu, *Histoire de la pédophilie: XIXe-XXIe siècles* (2014). (Citats per Javier Elzo a Deusto Journal of Human Rights/Revista Deusto de Drets Humans <http://dx.doi.org/10.18543/djhr-4-2019pp203-225>).

En aquests textos, entre d'altres, es pot constatar com, a part de les elits intel·lectuals franceses, especialment les de l'esquerra, justificaven la pedofília als anys 70 i 80, fins i tot hi havia personatges notoris (Michel Foucault, Daniel Cohen-Bendit) que afirmaven que havien mantingut relacions amb nens. La tesi d'aquesta ideologia tenia dues premisses bàsiques: el nen ha de ser considerat adult, fins i tot amb finalitats sexuals, i el contrari representava la repressió i el domini en mans dels adults. L'altra gran qüestió era l'atac contra la família, fins a proclamar la necessitat de la seva destrucció, perquè era el lloc privilegiat de dominació i opressió.

L'argument antropològic bàsic per arribar a la conclusió que les relacions sexuals entre adults i nens existien és que eren àmpliament acceptades en

altres societats i, per tant, el seu rebuig actual en el nostre marc cultural occidental era contingent i arbitrari.

Un exemple pràctic d'aquesta concepció el trobem el gener del 1977, amb motiu de l'obertura d'un judici contra tres acusats de relacions sexuals consensuades i sense violència amb nens el 1973, i que havien estat tres anys en presó preventiva. El 26 de gener de 1977, *Le Monde* va publicar una carta signada per seixanta persones, entre ells intel·lectuals tan destacats com Louis Aragon, Roland Barthes, Simone de Beauvoir, Patrice Chéreau, Gilles et Fanny Deleuze, André Glucksmann, Guy Hocquenghem, Bernard Kouchner, Jack Lang, Jean-François Lyotard i Jean-Paul Sartre, protestant per una presó provisional tan llarga, i deixant veure que ja no mereixien una pena major per tenir relacions sexuals amb menors, nens i nenes, o per haver afavorit i fotografiat els seus jocs sexuals. *“La llei francesa es contradia a si mateixa quan reconeix la capacitat de discerniment per a un nen de tretze o catorze anys que pot ser jutjat i condemnat, mentre que aquesta llei nega aquesta capacitat pel que fa a la seva vida emocional i sexual... Tres anys de presó per abraçades i petons és suficient”* (citada per J. Elzo. Ob. Cit.).

A la Declaració dels Drets de l'Infant de l'ONU, del 1959, no hi ha referència a l'abús sexual, i cal esperar trenta anys, fins al 1989, perquè aquesta qüestió aparegui.

Tota aquesta permissivitat, o relativització, va anar canviant amb el temps. En tot cas, el que cal ressaltar és que en la nostra societat aquesta pràctica ha gaudit, en un període no gaire llunyà, d'una determinada acceptació cultural i d'una inacció política evident. No és gratuït considerar que els minoritaris casos de pedofília i pederàstia a càrrec de membres de l'Església es donen precisament abans de la dècada dels vuitanta, i aquesta és la causa per la qual les indagacions actuals més que perseguir responsabilitats penals, facin més aviat un relat històric, perquè només mitjançant aquesta acumulació s'aconsegueix un nombre suficient de casos. Però, en concentrar tant el focus d'atenció, estan ocultant la història i l'extensió de la pederàstia a la nostra societat en aquells mateixos anys.

Cal recordar que avui en dia encara existeix l'organització Nambla, que vol dir North American Man/Boy Love Association. Aquesta organització, radicada a Nova York i San Francisco, defensa que no hi ha d'haver una edat mínima per mantenir relacions sexuals entre persones. És, per tant, una organització d'activisme pedòfil, que va ser creada el 1977. Però, el més interessant del cas és que formava part d'ILGA, l'Associació Internacional de Gais i Lesbianes des del 1983. Era un membre de ple dret i només va ser exclosa de la internacional gai i lèsbica quan aquesta entitat va demanar ser membre de les organitzacions no governamentals de Nacions Unides. Aquest fet va comportar nombroses protestes i va conduir a la internacional homosexual a excloure Nambla de la seva organització, perquè en cas contrari no hauria aconseguit el reconeixement que cercava.

Cal també recordar en aquest sentit que el 1985 l'ILGA va votar una resolució que assenyalava que *“els joves tenen dret a decidir per ells mateixos la seva vida sexual i social”* i que *“les lleis sobre l'edat de consentiment tendeixen més a oprimir-los que a protegir-los”*. A casa nostra la revista Lambda no va tenir inconvenient en publicar un reportatge en el qual s'explicava com un adult seduïa un menor. Malgrat aquests fets, avui en dia s'evita curiosament relacionar l'homosexualitat amb la pedofília i la pederàstia, malgrat que, precisament en el cas dels presumptes o reals culpables eclesiàstics, en la seva immensa majoria i a diferència d'altres grups de població, com els mestres i professors, es caracteritzen per ser relacions pederàstiques amb nois menors d'edat.

En una data tan recent com el 1998 es va publicar un notable estudi, sota el patrocini de l'Associació Americana de Psicologia (APA), en el qual tres investigadors van discrepar amb *“la creença comuna que l'abús sexual infantil causa un dany intens, independentment del gènere”* (Rind, Tromovitch, Bauserman, 1998). Els autors van criticar, a més, l'ús de termes convencionals com víctima i perpetrador, i van recomanar que *“una trobada voluntària amb reaccions positives”* s'etiqueti com a *“simplement sexe adult-nen”*. En bona part, també van comparar el sexe consensuat entre adults i nens amb comportaments de *“masturbació, homosexualitat, fel·lació, cunnilingus i promiscuïtat sexual”* que *“l'APA alguna vegada va considerar patològics, però ja no ho fa”*. Aquest enfocament presentava el sexe "adult-nen" com una realitat que algun dia es normalitzaria en els cercles terapèutics, com havia passat amb aquells altres precedents de pràctiques sexuals considerades abans com a patològiques.

Un cas espectacular de la impunitat ha estat el presentador de la BBC Jimmy Savile. En una data molt tardana, deu anys després de la seva mort, l'emissora que el va enlairar emetia el reportatge *“Depredador”* que aleshores sí que posava fi a anys de silenci, i informava dels múltiples i reiterats abusos sexuals que va cometre en exercici del seu càrrec i tenint a favor la seva notorietat i relacions amb polítics i famosos. En realitat, el 2013 la Policia Metropolitana de Londres va revisar gairebé 500 denúncies per violació. La conclusió era que, com a mínim, havia comès 214 delictes contra la llibertat sexual, dels quals havien estat víctimes 70 dones i nenes, una de vuit anys. La fama li va facilitar l'obscuritat pels abusos. Només un any després de la seva mort, el 2011, van començar les investigacions. Una auditoria independent va establir que *“la cultura corporativa de la BBC va permetre a Savile passar desapercbut”*. Com es fa per passar desapercbut amb 70 dones i nenes abusades i 500 denúncies? Només quan tot col·labora mirant cap a una altra banda. I aquesta “generositat” amb Lavin contrasta amb aquesta informació de l'any 2001, amb el presentador en plena acció, en la qual *El País* -sempre *El País* i l'Església catòlica- informa que una Comissió -sempre una comissió- conclou que la *“policia hauria d'investigar a fons el passat dels clergues i voluntaris laics que col·laboren amb l'Església catòlica al Regne Unit per evitar abusos de menors”* ([Un informe sobre pederastas en la Iglesia católica aconseja que la policía investigue a los curas](#). *El País*. 18/4/2001). El contrast és escandalós: cal vigilar

els catòlics que col·laboren amb l'Església, la resta –la major part del problema– no importa. Si això no és “marcar”, criminalitzar tot un grup de població per raó de la seva confessió religiosa, ja ens diran. I la qüestió sempre és la mateixa. Per què només els catòlics?

El cas d'Espanya. Els governs miren cap a una altra banda

Ja el 1994 el ministeri d'Asuntos Sociales va encarregar al Dr. Félix López un informe que, entre altres coses, apuntava que els abusos a menors comesos per mestres i professors afectaven el 23% de les nenes i el 10% dels nens. No abunden els estudis, però, els pocs que hi ha, haurien d'haver promogut l'escàndol en mostrar el desinterès dels poders públics envers una pràctica desbocada. El Dr. Félix López Sánchez, catedràtic de Psicologia de la Sexualitat de la Universitat de Salamanca, avala aquella ràtio referida a Espanya. Al llibre *Abusos sexuales a menores: lo que recuerdan los mayores* (1996) referint-se als menors de 17 anys, refereix la xifra del 15,2% dels homes i del 22,5% de les dones. És l'únic estudi de prevalença realitzat a nivell estatal. Això ja dona idea del desinterès polític, acadèmic i mediàtic. Al País Basc trobem l'estudi realitzat per De Paúl, Milner i Múgica (1995) en el qual es reflecteix una prevalença en homes d'un 9,7%, davant d'un 14% en les dones en població universitària de la UPV/EHU (ob. cit. p. 7).

Si des de mitjans de la dècada dels noranta és públic i notori que els abusos sexuals a la infància afecten entre el 14% i 22,5% de les nenes i al voltant del 10% dels nens, per què els governs, defensors del poble, mitjans de comunicació com *El País*, ho han ignorat?

Una de tantes escandaloses constatacions d'aquest no voler veure, ocultar la pederàstia a Espanya per part dels poders públics, ho mostren les publicacions dels documents del VIII Congreso Estatal sobre l'“*Infancia maltratada*” realitzat a Santander, en una data tan pròxima com el 2006, i el Comitè d'Honor el qual presidia Jesús Caldera, ministre de Trabajo y de Asuntos Sociales del Govern de Rodríguez Zapatero. A l'extensa documentació que va aportar el Congrés, hi ha una sola referència als abusos sexuals, consistent en unes poques narracions d'uns casos individuals. No hi ha ni un sol abordatge del problema, ni de la seva dimensió, cap diagnòstic, res. Ara, això sí, hi ha dues aportacions dedicades a la violència de gènere. De fet, i en aquest enfocament, l'abús sexual tan estès no forma part o és marginal al maltractament infantil. Com es passa un govern socialista (Rodríguez Zapatero) d'aquest “no veure, no saber”, a veure “només” (Sánchez) allò que afecta l'Església catòlica?

I arribem a la situació actual. Un estudi realitzat entre el 2009 i el 2019, de la Fundació ANAR, dedicada des de 1970 a l'ajut dels nens i adolescents en risc, mostra que els presumptes delictes comesos per membres de l'Església només signifiquen el 0,2% del total, d'acord amb les seves observacions, que poden elevar-se al 0,4%, segons la referència de l'estudi que es prengui. En qualsevol cas, el resultat és obvi: es tracta d'un grup molt marginal en l'autoria d'aquests delictes. De fet, en la mateixa font es pot constatar com per cada delicte d'abús

comés per un sacerdot, 5 han estat comesos per monitors, 18 per mestres i professors, 26 per relacions iniciades a internet, 40 per la seva parella o exparella i 72 per un amic o company.

En l'actualitat és notícia el fet de les nombroses imputacions de persones que treballen per a la Generalitat Valenciana acusades presumptament d'encobrir abusos sexuals a joves tutelades, i un afer de característiques semblants, també quan la seva reiteració, pesa sobre el Govern Insular de les Balears per al mateix motiu. Més dubtosos, però també notícia de premsa, són els casos en la Comunitat de Madrid.

L'omissió reiterada, malgrat les dades, demostra irresponsabilitat governamental, i cal veure que no constitueixi un il·lícit penal, sobretot a partir del moment en el qual sí que s'investiga el delicte col·lectiu, però només referit a una ínfima minoria de casos: aquells que poden afectar l'Església catòlica. Perquè aquesta acció obre una mena de procés general contra l'Església i contra els catòlics a ella vinculada, perquè són els únics subjectes a escrutini. No s'està indagant sobre un delicte, sinó assenyalant com a sospitosos d'aquest a aquells que manifesten una determinada fe religiosa. S'obvia la seva utilització com un boc expiatori que permet continuar sense abordar un abús tan estès a la societat, com ho mostraven les xifres referides anteriorment.

En tota aquesta història, uns punts assenyalats pels fets esdevenen evidents:

- El primer és que fa massa temps que dura el fet de situar el focus només sobre l'Església catòlica, donant voltes a un molí que poca cosa nova aporta, amb l'agreujant que aquesta institució és de les poques en tot el món que des de fa més d'una dècada està prenent mesures per esmenar, prevenir i indemnitzar els casos que es poden produir. No hi ha cap més institució que hagi abordat amb tanta constància i intensitat aquest problema. No ho han fet les corporacions professionals dedicades, per exemple, a l'ensenyament o a la pràctica esportiva, en les quals són nombrosos els casos d'abús. No ho han fet els poders públics, malgrat que abunden els casos en els àmbits de la seva responsabilitat, i ni tan sols ho ha fet Nacions Unides, sobre la qual, no només pesen abundants denúncies d'abusos, sinó també d'explotació sexual de menors a càrrec de membres que es trobaven en l'exercici de missions sota la responsabilitat d'aquesta institució.
- El segon fet és que a hores d'ara ja és evident que l'Església ocupa el paper d'un boc expiatori d'una malaltia social molt estesa i de la qual ella en té una responsabilitat marginal. La pedofília, la pederàstia, el tràfic de pornografia infantil són un mal estès que corroeix la nostra societat i que els poders públics i els mitjans de comunicació no aborden en tota la seva dimensió. Probablement, perquè quan el mal està tan estès, una part dels que haurien d'abordar-lo estan implicats, directament o indirectament, en el problema.
- En aquest sentit, tercer fet, és evident que situar el focus de la pederàstia en l'Església permet ocultar la immensa massa submergida de l'iceberg del problema.

- Quarta consideració. En la cultura hereva del Maig 68, tot un corrent era partidari de despenalitzar la relació sexual amb els infants i molts dels seus capdavanters eren líders intel·lectuals, sobretot a França. Per què ara no es censuren les actituds de personatges com Michel Foucault, Simone de Beauvoir, Gilles Deleuze, André Glucksmann, Bernard Kouchner, Jack Lang, Jean-François Lyotard o Jean-Paul Sartre? Per què no es passen comptes amb aquesta cultura del passat recent, i la sorgida de determinats àmbits homosexuals, com s'ha apuntat més amunt? En aquests temes i protagonistes la ideologia de la cancel·lació no s'aplica com sí que es fa en molts altres camps. La raó de la seva immunitat és perquè són exponents de la perspectiva liberal progressista, que avui domina en la nostra societat.

A aquest escenari general, que fa 30 anys que dura, se li afegeix ara l'anomalia espanyola, basada en la coincidència en el temps, d'una iniciativa parlamentària del PSOE, és a dir, del Govern, perquè el Defensor del Poble assumeixi la investigació dels casos que hi ha hagut de pederàstia, però només a l'Església catòlica, i la iniciativa de la Fiscal General de l'Estat, Dolores Delgado, que s'obri una investigació de caràcter semblant. La finalitat que persegueix la investigació és *“la determinació dels fets i les responsabilitats, la reparació de les víctimes i la planificació de les polítiques públiques per a la prevenció d'aquests casos”*.

L'anomalia sorgeix de quatre evidències

1. La de la pròpia coincidència de les dues vies, la parlamentària i la fiscal.
2. L'objecte de la investigació. Els presumptes delictes de pederàstia, però només si han estat comesos per persones vinculades a l'Església catòlica.
3. La rectificació operada en relació amb aquest tema per la fiscalia.
4. El fet que tot això respongui exactament a les finalitats enunciades per la campanya realitzada per un mitjà de comunicació, *El País*.

A les quals cal afegir-ne una més: el fet que, per a Catalunya, el Síndic de Greuges, equivalent autonòmic del Defensor del Poble, ja va constituir per iniciativa pròpia una Comissió el 2019, també i només limitada als casos que poguessin afectar membres de l'Església catòlica, amb resultats concrets molt pobres pel que fa al nombre de casos trobats. Tan pobres que es van sentir en la necessitat d'afirmar, sense cap fonament, que els denunciats “haurien de ser” “només el 10% dels casos reals”, la majoria comesos abans del 1980. Però, segons sembla, no n'hi ha prou i cal tornar a començar.

La coincidència de la via parlamentària i fiscal

El més habitual és tot el contrari: evitar l'encavalcament parlamentari i fiscal per evitar situacions d'indefensió i contaminacions creuades, que puguin perjudicar

les parts afectades, promovent la “pena de telenotícies”, en què desapareix la presumpció d'innocència. El que es fa en aquest cas és concentrar encara més tota la qüestió de la pederàstia en l'Església catòlica de manera deliberada.

Pederàstia només de persones vinculades a l'Església catòlica?

Quina seria la reacció si es plantegés al Congrés la constitució d'una Comissió per estudiar els delictes de robatori amb violència, però només els comesos per gitanos o immigrants? Amb raó s'acusaria la iniciativa de racisme i xenofòbia, fins i tot podria donar peu a considerar un possible delicte d'inducció a l'odi cap al grup de població estigmatitzat. Doncs això mateix es fa en relació amb els membres vinculats a l'Església catòlica i el delicte de pederàstia. En actuar d'aquesta manera, es força davant l'opinió pública un assenyalament que vincula exclusivament la pederàstia a les persones vinculades a l'Església, ja que si no fos així no es concentrarien sobre elles unes diligències parlamentàries, d'una banda, i fiscals, d'una altra. Aquest assenyalament afecta el bon nom no només de l'Església com a institució, sinó de tots els seus membres, en convertir-los en objecte únic de la indagatòria parlamentària i fiscal. Això comporta un perjudici greu, que si no és immediatament rectificat, pot donar lloc a reclamacions judicials i polítiques, perquè es vulneren elementals drets civils i polítics.

Adverteixi's que no es tracta de la investigació sobre la pederàstia allò que es qüestiona, sinó el fet que es focalitzi en un grup particular. Precisament, el que es reclama és que s'investigui d'acord amb els propòsits que enuncia la iniciativa socialista: *“determinació dels fets i responsabilitats, la reparació de les víctimes i la planificació de les polítiques públiques per prevenir aquests casos”*. I això requereix actuar sobre tots els casos, única manera que aquests fins es veuran satisfets.

Aquesta iniciativa criminalitzadora encara és més greu si es considera que les dades objectives assenyalen, a més, que aquest tipus de casos constitueixen una minoria ínfima del total de delictes d'aquest tipus, com ja s'ha establert més amunt.

Contradient aquesta pràctica irregular, que consisteix a indagar en un grup un determinat delicte i no pas el delicte en sí, l'opinió pública té les idees més clares. A l'enquesta realitzada per DYM per al diari *20 Minutos*, els dies 16 a 20 de febrer, per tant, en plena polèmica, té com a resultat que el 87,6% de les respostes assenyalen que la investigació dels abusos de menors s'hauria d'estendre a més àmbits que l'Església, i només el 5,8% opina el contrari. Aquestes xifres assenyalen una clamorosa unanimitat per part dels ciutadans que, a més, es distribueix de manera força homogènia entre tots els votants dels partits: PSOE (89,8%), PP (91,3%), Vox (89,8%), UP (94%) i Cs (98,2%).

En definitiva, per a la majoria dels ciutadans és incompressible que no s'estengui la indagació a tots els casos.

La irregular actuació de la Fiscalia

La investigació ordenada per la Fiscal General de l'Estat, Dolores Delgado, mostra tanmateix un criteri perjudicial dubtosament compatible amb la “*defensa de la legalitat, dels drets dels ciutadans i de l'interès públic tutelat per la Llei*”, perquè actua amb la mateixa iniquitat que la proposta del PSOE, accentuant-ne el caràcter esbiaixat. Quan era Fiscal General la senyora María José Segarra Crespo, sent ministra de Justícia l'actual titular de la Fiscalia, ja es va ordenar un procediment semblant, però sobre tots els casos, i no només aquells que tenien com a presumpte autor un home d'Església. Aquella tasca va quedar en res, i ara, en reprendre-la, la senyora Delgado només es dedica al 0,2%. A què es deu aquest canvi i restricció tan extraordinari?

El seguiment de les institucions públiques de la campanya d'El País

Tot això no és res més que el corol·lari d'una campanya iniciada pel diari El País, que té com a objecte “marcar” els membres de l'Església catòlica, associant-los a la pederàstia i deixant fora de focus la dimensió social d'aquest delicte i, de fet, encobrint la importància d'altres subjectes mitjançant l'ús d'un boc expiatori en les persones vinculades a l'Església catòlica. La campanya ha arribat a un extrem tal que ha habilitat un telèfon per a denúncies anònimes, estimulant gairebé tota mena d'abusos i arbitriats que el mateix diari encoratja i recull. Res més lluny de la deontologia mínima d'un mitjà de comunicació. En actuar d'aquesta manera, l'actual direcció d'El País ha demostrat aquella manca de principis deontològics, i res no explica que aquest dèficit es limiti només al cas que analitzem. L'ètica, es té o no.

La pederàstia és un delicte molt greu i per desgràcia molt estès a la nostra societat. Precisament per això cal que els poders públics actuïn, però amb probitat i justícia, i vagin al fons del problema. Això requereix quatre tipus de mesures:

Primera i decisiva: que s'estudiïn tots els casos comesos, i no només el d'una arbitrària ínfima minoria pel fet de pertànyer a l'Església catòlica.

Segona: que es precisi l'objecte, la tipificació dels presumptes delictes, el perfil de les víctimes, menors masculins o femenins, la relació corporativa dels autors, les responsabilitats de les administracions públiques i el període de temps que ha de comprendre la investigació. La metodologia és decisiva i no pot donar lloc a arbitriats.

Tercera: que la indagació de la Fiscalia incorpori així mateix tots els casos de pederàstia.

Quarta: que la Comissió no iniciï les tasques fins que la instància fiscal hagi finalitzat les seves i presentat el seu informe.

Resum

Només són culpables els catòlics. Els diversos informes sobre la pederàstia s'han concentrat només a l'Església catòlica, malgrat que les dades assenyalen que, si s'escau, aquestes només corresponen a una minoria ínfima dels casos produïts. La qüestió és per què se situa només el focus en aquesta institució per indagar un delictes greu? Aquest fet per si sol manifesta un assenyalament interessat, que pot ser interpretat com el foment d'un delictes d'odi en vincular exclusivament catòlics-pederàstia.

Durada i reiteració. Els primers informes es van iniciar fa 30 anys i durant tres dècades s'hi han dedicat, en diversos casos amb reiteració, però mai no han acudit a indagar el problema de la pederàstia en el conjunt de la societat, o en altres grups d'evidències molt més destacades. Hi ha una catolicofòbia evident en aquest enfocament.

Acumulació, projecció i anonimat. Molts informes, per acumular casos, s'han remuntat als anys cinquanta i seixanta, que tenen poc a veure amb els últims vint anys. En altres casos a partir d'unes observacions parcials s'han projectat els resultats sobre el conjunt de sacerdots, en altres –com el diari *El País*– s'han incorporat presumptes casos fruit de denúncies anònimes. Cap d'aquests informes que han tingut un gran ressò mediàtic tenen utilitat des del punt de vista judicial, o com a molt alguna de les seves parts. Són, això sí, documents d'ús polític i mediàtic, que volen vincular exclusivament pederàstia i Església catòlica

Heterogeneïtat. En la majoria dels casos es barreja tot i se suma. Perquè el que és important és la suma i la seva projecció. No es dona una clara diferenciació entre allò que són mostres d'afecte, més o menys adequades, amb pràctiques d'abús o violacions. Cal una jerarquitització exacta del delictes per saber de què s'està parlant, i això no només referit als casos del boc expiatori, sinó a tots.

Boc expiatori i ocultació per part dels poders públics de la pederàstia, i de la cultura que l'ha generada, dels subjectes i corporacions més responsables, de les causes i conseqüències de l'extensió de la pederàstia.

Enfocament equivocat de les institucions eclesials

Constatats tots aquests fets, el que resulta inexplicable és la reduïda capacitat de la institució eclesial catòlica per sortir de sota el focus i reclamar justícia. Si ni tan sols sap reclamar justícia pels seus bisbes, sacerdots i religiosos, i els catòlics en general, com es pot pensar que manté realment aquesta capacitat per fets més llunyans a ella mateixa?

Massa institucions i autoritats eclesials han actuat, de fet encara ho fan, seguint involuntàriament, però seguint-lo, el paper que el guió d'aquest relat contra l'Església els hi ha assignat. Les Comissions eclesials per tractar el tema, sense al mateix temps reclamar enèrgicament i persistentment de les autoritats, comissions per indagar el delict de pederàstia en la seva totalitat, són un error de dimensió històrica. La veu de la denúncia profètica contra l'abús de la infància s'ha de fer sentir.

En lloc de reclamar de la societat i de les institucions públiques un abordatge complet i a fons de la pederàstia, el que fan és insistir en el seu protagonisme en aquesta matèria. Aquesta via no només perjudica la pròpia institució, sinó que a més contribueix, encara que no sigui la seva voluntat, a mantenir l'ocultament d'aquest mal social a força de continuar fent de boc expiatori.

VOLS PARTICIPAR EN LA RESPOSTA?

UNITAT D'ACCIÓ. ORGANITZEM-NOS

ASSEMBLEES CRISTIANES

**[https://e-cristians.cat/asamblees-cristianes/
secretaria@e-cristians.net](https://e-cristians.cat/asamblees-cristianes/secretaria@e-cristians.net)**